

QUAN MENYS ÉS MES

Ester Vendrell

Kashmal, de CobosMika Company. Directors artístics i coreògrafs: Olga Cobos i Peter Mika. Cap tècnic i dissenyador: Michael Kunitsch. Assistent tècnic i so: Jordi Fuentes. Música: Maxim Liudine, Kohatsu (corn) i Elena Tkachenko (violoncel). Ballarins de la primera part: Olga Cobos i Peter Mika. Ballarins de la segona part: Jesús Cobos, Olga Cobos, Glaub da Silva, Sonia Rodríguez i Manel Salas. Escenografia: Jorge Fuentes i Peter Mika. Disseny de vídeo: Pedro Sangeon. Disseny de vestuari: Chidy Wayne. Teatre Ovidi Montllor, 6 juliol de 2006. Festival Grec de Barcelona.

De la sensibilitat, el virtuosisme tècnic i la sinceritat dels directors artístics de la CobosMika Company no hi ha cap dubte. En el número 48-49 d'ASSAIG DE TEATRE (desembre del 2005) ja es va fer ressenya de l'anterior treball presentat a l'Espai de Barcelona. En aquella ocasió s'apunten els punts forts de la companyia, que segueixen en peu i augmentats per la riquesa coreogràfica que ha significat incorporar-hi més ballarins com també disposar d'un pressupost que ha permès enriquir la posada en escena amb elements escenogràfics i de vestuari, essencialment, generant una unitat més compacta entre discurs físic i discurs dramàtic.

Ara bé, el punt feble al qual es feia referència, l'exuberant quantitat de moviment sense pausa, sense respir, que provocaven per saturació una caiguda de l'interès i una davallada del ritme, s'han tornat a repetir.

Segons els creadors, *Kashmal* dona cos a «una carta que acabes d'obrir». El títol que dona cos i estructura a la coreografia és d'una amplitud de significats i lectures i d'una inconcreció igual a l'abstracció de la seva dansa. Aquesta dansa està estructurada en dues parts diferenciades. Un duet inicial, que desprèn sensibilitat, i un lirisme extrem poques vegades vist, resultant d'una expressivitat poètica impressionant. La compenetració de la parella CobosMika tant en la vida real com artística arriba a l'escenari a uns nivells sublimes que transcendeixen el pla merament físic. Aquesta primera part atrau i fascina per l'adequada mesura temporal. Molt diferent del que succeeix en la segona part, on la dilatació de duets, quartets, trios, amb les seves corresponents agafades, caigudes, salts, desplaçaments, entrelaçaments rics i infinits, acaben per desdibuixar qualsevol intenció expressiva i emotiva. El treball musical és paral·lelament proporcional a la riquesa i la sensibilitat de la dansa i un treball d'il·luminació minimalista i poètic emfatitzen i contrasten els diferents quadres. Ara bé, es reitera el que s'havia apuntat, tota aquesta riquesa de moviment prendria cos i sentit amb un suport dramàtic i un ordre intern que lluny de ser narratiu serviria per donar intenció a la força del moviment.